

[Krag.]

Brug for disse „væsentlig større Ejendomsbesiddere“ ved den Lejlighed for at faa det givet Udseende af, at han havde Tilslutning fra alle Størrelsesgrader indenfor Landejendomsbesidderne. Thi at en Tilslutning skulde være opnaaet fra den saakaldte Randers-Bevægelses Side absolut, saadan som den højtærede Statsminister antydede, og saaledes som det ogsaa i et Regeringscommuniqué blev fremsat umiddelbart efter, at Forhandlingerne med denne Bevægelses Ledelse havde fundet Sted, maa jeg rigtignok ogsaa sætte et Spørgsmaalstegn ved. Det er da ogsaa ret utænkeligt, thi den Sammenslutning, for at bruge Statsministerens Ord, har jo netop i første Række Ejendomsskatternes Nedbringning til Niveau 1914 paa sit Program. Hvorledes kan da den højtærede Statsminister, som staar og bekæmper Opfyldelsen af dette Krav med alle til Raadighed staaende, med alle rimelige og urimelige Midler, faa ubetinget Tilslutning til sin Politik fra denne Bevægelse? Og for øvrigt, den højtærede Statsministers Sammenslutning af større Ejendomsbesiddere er jo en Sammenslutning, som efter Formanden, Hr. Knud Bachs gentagne Udtalelser rummer som en væsentlig Bestanddel Husmænd over det ganske Land. (*Hans Nielsen*: Og saa Tvedegaard!). Ja, der findes ogsaa andre end Husmænd, men Flertallet indenfor Bevægelsen har Knud Bach Gang paa Gang erklæret er danske Husmænd, og hvis dette er Tilfældet — og saa længe det modsatte ikke er bevist, maa man jo tro paa dette —, saa tyder dette klart paa, at naar den højtærede Statsminister vil bygge sin Politik paa Husmandstilslutningen, saa bygger han paa Sandgrund.

Men i øvrigt synes det mig, at den højtærede Statsminister, da han stod her paa Talerstolen, glemte, at Skat og Skat er to Ting. Man kan beskatte, havde jeg nær sagt, alt muligt, og vi er jo naaet til at faa det meste med her i Landet, men Grundprincipperne maa være forskellige efter Skatteobjekternes Art. Det ved den højtærede Statsminister selvfølgelig ogsaa godt, men han havde Brug for at camouflere denne Viden i Talen forleden, og derfor er ogsaa hele den statistiske Skatteudredning, som den højtærede Statsminister udfoldede paa en 2—3 Spalter i Rigsdagstidende, komplet ved Siden af. Ejendomsskatten, som skal betales uden Hensyn til Afkastning, kan ikke uden videre — hvis der overhovedet skal være Mening i Talen — slaas i Hartkorn med Indkomstskatten. Thi hvad er

Ejendomsskat? Den er Udtryk for en Samfundsprioritet i Ejendommen, som Ejeren maa bære for Ejendomsretten og Brugsretten, men dermed er givet, at den maa *ligge fast*, den kan ikke og bør ikke stige og falde med Samfundets Behov, men kun med den vekslende Værdi, som maa tillægges denne Ejendomsret og Brugsret, og det er denne, som konstateres gennem de periodiske Vurderinger. Men det er netop ud fra denne, som jeg vil hævde, ubetinget rigtige Grundopfattelse, at Venstres Forslag om en Ændring af Ejendomsbeskatningen er udformet. Sandheden i Ræsonnementet vil ingen kunne bestride, og Retfærd er Konsekvensen af Ræsonnementets Virkeliggørelse, og dette burde den højtærede Statsminister ikke fornægte. Men en Stigning i Ejendomsskatterne fra 18 Mill. Kr. før Krigen og til 64 Mill. Kr. for et Par Aar siden er en ganske urimelig Følge af den store Udgiftsbelastning paa Kommunerne. Derved er altsaa Samfundsprioriteringen i Landbrugsjorden blevet forøget med 45 Mill. Kr. siden 1915, eller omsat i Kapital svarende til en offentlig Prioritet indskudt i disse Ejendomme paa mellem 1 og 1¼ Milliard Kroner, efter som man nu vil regne med den ene eller den anden Retfod. At denne Byrde i dette Øjeblik er gaaet ned til nogle og halvtreds Millioner Kroner som Følge af Mjndskelse i Kommunernes Vejjudgifter, gør sandelig ikke Forholdene hverken retfærdigere eller rimeligere.

I Statsejendomsbeskatningen har man jo ogsaa anerkendt dette Princip. Ærede Medlemmer, som var Medlemmer af den høje Rigsdag i Krigsperioden, ved, med hvilken Betænkelighed man den Gang modtog den daværende højtærede Finansministers Forslag om en Forhøjelse af Statsejendoms-skattens Promille. I Statsejendomsbeskatningen har man anerkendt det Princip, hvorpaa Venstre har bygget sine Forslag, hvorfor maa det saa ikke faa Plads i Ejendomsbeskatningen til Kommunerne? Ja, i Bykommunerne har man jo ogsaa anerkendt Princippet. Ejendomsbeskatningen i Bykommunerne har man i de Skattestigningsaar, vi har gennemlevet, aldeles ikke ladet stige i tilsvarende Forhold, som Tilfældet har været i Landkommunerne og Amterne, fordi man har erkendt, at fast Ejendom ikke er et Skattegrundlag, der kan bruges paa den Maade, at man lader Skatten svinge efter det vekslende Behov. Derfor er de tilstedeværende beskatningsmæssige Forhold i det danske Landbrug en Urimelighed. Vi maa komme dertil, at man i Amt og Kommune